

514

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιπερη κα. α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΤΗΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1897—1898.— Ὁ Νέος Χρόνος. — Ἀγγελικὰ Χριστούγεννα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Αἱ ὑπὲρ τῶν τυφίωντων νοσοκόμοι τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. — Ἐπιστολὴ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Νοσοκομείου πρὸς τὴν πρόεδρον τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος. — Ἀπόσπασμα ἡμερησίας διατάξεως. — Τὸ γλύκισμα τῆς Πρωτοχρονιάς (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου). — Τὰ ἐγκαινία τῆς Κλινικῆς τῆς Ἐνώσεως. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατιδῶν. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τῆς Ἐνώσεως. — Τὰ χιόνια (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δισκαλοπούλου). — Τὰ κοσμήματα (ὑπὸ κ. Ἑλέν. Γεωργιάδου).

1897 - 1898

Ὅχι μὲ συριγμούς καὶ γιουχαίσματα, ἀλλὰ μὲ ἀράς καὶ βλασημίας, μὲ στεναγμούς καὶ δάκρυα πρέπει νὰ συνοδευθῇ τὸ ἔτος τὸ ἐκπνέον, τὸ ἔτος τὸ ἀπαισίον, τὸ ἔτος τὸ βδελυρὸν καὶ ἔθνοκτόνον.

Ποίων συμφορῶν καὶ ἔθνικῶν ἀτυχημάτων δὲν ἐγένετο πρόξενον; Ποίων ἀπωλειῶν καὶ ἀνεπανορθῶτων καταστροφῶν δὲν ἐγένετο δημιουργόν; Τὸν πρῶτον μῆνά του ἐγκαινίζει μὲ σφαγὰς χριστιανῶν καὶ πυρπολήσεις πόλεων ὀλοκλήρων ἐν Κρήτῃ. Καὶ ἀπορφανθῶνται εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας του ἡμέρας τόσα τέκνα ἡρωϊκῶν πατέρων, τόσαι γυναῖκες ἡρωϊκῶν συζύγων. Καὶ γυμνά, πειναλέα, ριγοῦντα προστρέχουν ἀνὰ χι-

λιάδας τὰ γυναικόπαιδα εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν των. Ἡ εἰκὼν τῆς καταστροφῆς καὶ ἐρημωτέως των, τῆς ἀθλιότητος καὶ πενίας των εἶναι ἀνυπολόγιστως ἀπελπιστικὴ. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν περιωρίσθη δυστυχῶς ἕως ἐδῶ. Ἡ πυρκαϊὰ, ἥτις ἀνέφλεξε τὴν πολυπαθὴ νῆσον, ἐξέπεμψε τὰς φλόγας τῆς μέχρι τῶν ὀρίων τῆς ἐλευθέρως μητρὸς της, μέχρι τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ταράσσεται καὶ συγκλονίζεται καὶ συγκινεῖται. Καὶ οὕτω τὸ πρῶτον ἀτύχημα, τὴν πρώτην συμφορὰν διαδέχεται μεγαλειτέρα καὶ οἰκτροτέρα τῆς πρώτης. Λαὸς μικρὸς καὶ ἀπροπαράσκευος, ἔλλα διψῶν δόξαν καὶ τρόπαια, διψῶν νὰ ἴδῃ τοὺς ἐν τῇ δουλείᾳ ἀναξιοπαθοῦντας ἀδελφούς του ἐλευθέρους, ἀναλαμβάνει ἐν στιγμή ἀλλόφρονος ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὑπὲρ τῶν ὄλων ἀγῶνα. Καὶ ἐξανίσταται κατὰ ἐχθροῦ ἀσυγκρίτως πολυπληθεστεροῦ, ἀνυπολόγιστως ἰσχυροτέρου. Καὶ παλαίει οὕτω ὁ Δαυὶδ πρὸς τὸν Γολιάθ, ἀλλὰ Δαυὶδ ἐναντίον τοῦ ὁποίου συνώμοσαν οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα Δαυὶδ, τοῦ ὁποίου ἔδεσαν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς τὰς χεῖρας, ἵνα τὸν ταπεινώσουν, ἐξευτελίσουν καὶ καταστρέψουν.

Καὶ ἡ καταστροφὴ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐπέρχεται τρομερὰ καὶ ἀνιλεῆς καὶ ὁ ὄλεθρος μέγας καὶ ἀκατάσχετος. Καὶ εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ἤτταν εἰς τουλᾶχιστον συμπαθείας λόγος, μία τουλᾶχιστον δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας δὲν ἀκούεται φωνή!

Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ πένθος καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ ἀπαισίου ἔτους, τὸ ὁποῖον ἀπεπέμψαμεν χθές, μία καὶ μόνη ἀμυδρὰ ἐπιφάνεται ἀκτίς, εἰς καὶ μόνος σελαγίζει φωτεινὸς ἀστὴρ· μία καὶ μόνη ἀκηλίδωτος καὶ λαμπρὰ διακρίνεται σελίς. Καὶ αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ φύλλον μας, καὶ αὕτη τιμᾶ τὰς γυναῖκας, καὶ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν δόξαν καὶ τὸν ἔπαινον τῶν Ἑλληνίδων.

Πρώτη-πρώτη ὡς ἐπικεφαλὴς τῆς σελίδος ταύτης ἀναγράφ-

φεται ο τίτλος της «*Ενώσεως τῶν Ἑλληνίδων*». Τί δὲν κατώρθωσε, πόσας δὲν ἐπούλωσε πληγὰς, πόσας δὲν προέλαβε καταστροφὰς, πόσην δὲν ἔδωκεν ὄθρησιν εἰς τὴν γυναικείαν δρᾶσιν, πόσας εὐγενεὺς ἀμίλλης ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ καλοῦ δὲν ἐγένετο παρτίτιος; Περίθαλψις χιλιάδων προσφύγων, ἱδρῆσι νοσοκομείων πολέμου, μέρψωσις νοσοκόμων, παροχὴ ἐργασίας εἰς πρόσφυγας, περίθαλψις καὶ προστασία χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἰδοὺ τί ἔπραξε τὸ Ἐθνικὸν τῆς Τμημα. Μετ' αὐτὴν τὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας συστάτικα τί δὲν ἔπραξαν, πόσας δὲν παρέσχον εὐεργετίας! Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Ρώμα ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἐπιτηρηθὲν πόσας εὐεργετίας δὲν ἐγένετο ἐπίσης; Αἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλληνίδες πόσους δὲν διοργάνωσαν ἐράνους καὶ πόσας δὲν ἐνήργησαν εὐεργετικὰς ἀποστολάς; Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πόσην δὲν ἀνέπτυξαν ἀσυνήθη δραστηριότητα καὶ πόσην εἰς τοὺς ἐκεῖ καταφυγόντας πρόσφυγας δὲν παρέσχον ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ὑποστήριξιν;

Ἀλλὰ πλὴν τῆς κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐθνικῆς μας δοκιμασίας δράσεως, πόσα ἔτι εὐεργετικὰ καὶ ὠφέλιμα δὲν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν γυναικῶν, σκοποῦντα τὴν ἐν τῷ μέλλοντι βελτίωσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τοῦ φύλου μας;

Πρώτη αὐτῆ ἡ «*Ενωσις*», εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, δὲν ἔθισεν εἰς ἐνέργειαν τὸ εὐρὸ καὶ πλούσιον πρόγραμμα τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς, προβῶσα εἰς σύστασιν Οἰκοκυριακῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς; πρὸς μέρψωσιν καλῶν οἰκοκυριῶν καὶ καλῶν τεχνιτῶν, εἰς σύστασιν μορφωτηρίου νηπιαγωγῶν καὶ νταντάδων, εἰς ἱδρῆσιν νηπιαγωγείων ἀπόρων τῶν λαϊκῶν τάξεων, εἰς σύστασιν ἀσύλων τῶν ἀνευ οἰκγενεῖας διδασκαλισσῶν, εἰς σύστασιν γυναικείων βιβλιοθηκῶν, εἰς ἱδρῆσιν κλινικῆς γυναικείας καὶ μορφῶσιν συστηματικῶν γυναικῶν νοσοκόμων, εἰς περίθαλψιν ἱατρικὴν καὶ ὑγιεινὴν τῶν κατὰ συνοικίας ἀπόρων, εἰς συντήρησιν τῶν ἐργαστηρίων τῶν προσφύγων καὶ εἰς τόσα ἄλλα καλὰ καὶ εὐεργετικὰ καὶ ὠφέλιμα.

Ἀλλὰ καὶ φροντιστήριον νηπίων δὲν ἰδρύθη παρὰ κυριῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας, καὶ σύλλογος φιλολογικὸς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Εὐφρασίας Κετσέα, καὶ ὁμὰς κυριῶν δὲν κατηρτίσθη ἐδῶ ὑπὲρ τῆς πκλινοστήσεως τῶν Θεσσαλῶν καὶ ἡ Ἐνωσις τῶν ἐν Βόλῳ Ἑλληνίδων δὲν ἔχει τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τὸ αὐτὸ πρόγραμμα καὶ ὡς ἐπισφράγιτις δὲν ἐξεδήθη εἰς τόμον πολυτέλειον τὸ νέον μας ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον *Ζωὴ ἐνδὸς ἔτους*, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτίθεται ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτομερείᾳ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπεράνθρωπος γυναικεία δρᾶσις, ὅλη αὐτὴ ἡ γιγάντειος ἐργασία, ἡ ἐξυπηρετοῦσα ὄχι μόνον τὰς ἐπείγουσας τῆς φιλανθρωπίας ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ θέτουσα νέας βάσεις καὶ νέα ὑγιῆ θεμέλια εἰς τὴν γυναικείαν ἀγωγὴν καὶ μέρψωσιν;

Ἐὰν λοιπὸν διὰ τὸ Ἔθνος ὅλον τὸ 1897 ὑπῆρξε καταστροφικὸν καὶ ἀπαίσιον, ἔχει ὅμως ὑπὲρ ἐκείνου τὴν μεγάλην τιμὴν, ὅτι ἀπεκάλυψε τὴν τῶς ἀγνωστον δυνάμιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι γυναικείου φύλου, ὅτι ὕψωσε στυλοβάτην τιμῆς διὰ τὰς Ἑλληνίδας, αἱ ὁποῖαι ἀπέδειξαν πόσους θησαυροὺς εὐγενεὺς αὐτενεργείας καὶ αὐτοβουλίας ὑποκρύπτουν εἰς τὰ στήθη των καὶ πόσον μεγάλην καὶ ἀκατάβλητον καὶ κραταιάν ἀποτελοῦν δυνάμιν, ὅταν συνηνωμέναι ἐργάζωνται ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς προόδου σημαίαν.

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Δὲν φέροι προσηπιδά καὶ ὅμως μένει ἀγνωστος. Δὲν μείδιξ κ' ἐν καὶ ὅμως χαρὰν καὶ γέλωτας σκορπίζει. Ἄλλ' οὔτε κέρως ἀμαλθείας εἰς τὰς χεῖράς του κρατεῖ. Δὲν εἶναι οὔτε νέος, ἀφοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα ὑπάρχει, καὶ ὅμως τὴν νεότητα ὑπὲρ πάντα ἄλλον συγκινεῖ. Δὲν εἶναι κ' ἐν γενναῖος, ἀλλ' ἀπληστος, φιλάργυρος, ἐγωῖστικὸς, ὅλα τὰ δῶρα, τὰς εὐχὰς καὶ θυμιάματα εἰς τὸν βωμὸν του θέλων.

Τὸ μέγαρόν του καινούργος καὶ ἀσπίλον θαμβοῦ τὴν ὄρασιν. Ὡς πᾶν τὸ νέον καὶ πολῦτιμον, ὡς πᾶν τὸ ἀδύτηλον καὶ τὸ μυστηριώδες κρύπτον, θέλγει, μαγεύει, συγκινεῖ. Ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα πρὸ τοῦ πυλῶνος τούτου συνωθεῖται τίς πρῶτος τὰς βαθμίδας, τὰς μακροκαρτεύκτους του νὰ διαβῆ, τίς τὰ πυκνὰ καὶ ἐκ πολυτίμων ὑψοσμάτων ν' ἀνεγειρή ἐμπετάσματα.

Ὡς εἰς πικρὸν ἰσχυρὸν μυθικῆς θεότητος βωμὸν, πάντες καὶ πᾶσαι τῆς πίστεως κ' ἐλπίδος των τῷ φέρουν ἀναθήματα: μικρὰ παιδίσκη τὸ πρῶτον τῶν χειρῶν τῆς χειροτέχνημα καὶ μικρὸς παις τὰ πρῶτα τῶν γραμμάτων του δοκιμαία. Νεανίς ραδεινὴ μὲ μέτωπον ἐκ κρίνων καὶ μαργαριτῶν, ρόδων καὶ ἴων δέσμη φέρ' εἰς χεῖράς τῆς καὶ νεανίας δειλὸς ἔτι καὶ ἀγένειος τῆς ἐμπνευσμένης μουσῆς του τοὺς πρώτους στίχους εἰς χάρτην στίλβοντα ὡς μάρμαρον τονίζει. Νεακρὰ νόμφη τὴν ἐκ τριχῶν τῆς κόμης τῆς εἰς νύκτας μυστικῶς πλεχθεῖσαν προσφέρει ἄλυσιν καὶ νεακρὸς μνηστήρ ἐκ πολυτίμων λίθων φέρων κόσμημα προσέρχεται μὲ τὸ ἄμμα χαρωπὸν καὶ εὐδαιμον, τῆς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς νὰ ἐξευμενίσῃ θέλων τὴν θεότητα.

Κι' αὐτὸ ἔτι τὸ γῆρας, τὸ λευκικομον, τὸ μὲ τὸν νέον χρόνον ἐν βῆμα πρὸς τὸν τάφον πλησιάζον εἰς τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του προσέρχεται, προσφέρει κούκλας καὶ ἀθύρματα. Ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ἐν τούτοις μένει μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ ἄγνωστος, ὁ ὑπὸ τὴν καλύπτραν του τὴν σκοτεινὴν καὶ στίλβουσαν τόσῃ μυστήρια καλύπτων καὶ τόσους πόνους καὶ χαρὰς οἰκοδομῶν.

ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὡ δὴ δύναμη μεγάλη, δύναμη ἀτελείωτη, φαντασί! φέρε με μὲ τὰ φτερά σου πάνω ἔτους τρίτους οὐρανοῦς, πέρα ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ τοὺς κότμους τῶν ἀστρων, ἐκεῖ ποῦ μάτι ἀνθρώπινο δὲν φτάνει ἔτ' αὐτοῦσταν καὶ λαμπροστολισμένα παλάτια τῆς ἀθανασίας, ἀνάμεσα στὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων νὰ δῶ πῶς τὰ φτερωτὰ ἀδέρφια τῶν μικρῶν μας γιορτάζουσι ἐκεῖ τὴν περὶ γλυκερὰ γιορτὴ τοῦ χρόνου, τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλα ἐκεῖ πάνω φαίνονται περὶ φωτεινὰ περὶ καθάρια, περὶ στολισμένα. Ἀδιάκοπα μουσικὴ ἀκούγεται ἀπ' τὸ φτερούγιμα τῶν ἀγγέλων, ποῦ περνοῦν καὶ χάνονται ἔτ' ἀτελείωτα βῆθη τοῦ γαλάζιου αἰθέρα, σημειώνοντες τὸ διάβα τους μ' ὀλόχρυσες γραμμὰς καὶ περιμένοντες μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν μεγάλην στιγμὴν, ποῦ θ' ἀνοίχθουν καὶ μ' αὐτοὺς νέος κόσμος καὶ θ' ἀκουστοῦν ἀρμονίως ἀγνωστες ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ ὡς ποῦ ν' ἀρθῆ ἡ ὥρα αὐτὴ περνοῦν περνοῦν μπροστὰ

μου ἀτελείωτες σειρὰς ἀπὸ ἀγγέλων, καὶ πᾶν καὶ χάνονται ἔτ' αὐράνια βῆθη, κοντὰ ἔτ' οὐρόν τοῦ πατέρα τους, ἀνάμεσα σὲ πολύχρωμες λάμπες.

Ἐάφνου σιγαλὴ βρασιλεύει ἀπ' ἀκροῦ σ' ἀκρῆ. Τίποτε δὲν ἀκούγεται ἔτ' ὅλη τὴν ἔκτασι. Ὅλοι οἱ ἀγγελοὶ βρίσκονται ὀλόγυρα τοῦ οὐράνου καὶ περιμένουσι τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ θεῖα μουσικὴ θὰ ξαναρχίσῃ, τὸ οὐράνιο φῶς θὰ λάμψη λαμπρότερο καὶ θ' ἀκουστῆ ἡ φωνὴ ποῦ τόσο καιρὸ περιμένουσι.

Τέλος ἀνάμεσα στὴν σιγαλὴ αὐτῆ, φωνὴ μεγάλη ἔσ' ἐν βροντῇ ἀκούγεται. «*Ἡ ὥρα ἦρθε*».

Κι' ἀμέσως ἀνοίγονται διάπλατα τὰ οὐράνια καὶ φῶς ἀγνωστο ὡς τότε χύνεται ἔτ' ἐπὶ πλάσι ὅλη καὶ οἱ ἀγγελοὶ φεύγουσι ἔτ' ἀτελείωτες σειρὰς, δένοντας τὰ χεῖρα καὶ ψάλλοντας ὕμνους δόξης.

Περνοῦν, περνοῦν ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στὰ ὀλόφωτα οὐράνια καὶ λὲν παντοῦ ἔτ' ὅλους τοῦ κόσμου τοῦ ἀπείρου ποῦ συναντοῦν ἔτ' ὁδὸν τοὺς τὴν ὀλόχαρη εἶδησι τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Τέλος φτάνουν πάνω ἀπ' τὴ γῆ καὶ ἐκεῖ ἀρχίζουσι νὰ ψάλλουσι νέους ὕμνους καὶ νὰ χαίρειζουσι τὸν ἐρχομὸν του, καὶ τότε ἀκούγεται μέσα ἔτ' ἐκκλησίαις μας ἔσ' ἀπῆχησις τῆς οὐρανιας τελετῆς, ἀνάμεσα ἔτ' ἀ σύννεφα τοῦ λιθανίου καὶ τοὺς ἀσημένιους ἤχους τῆς καμπάνας, ποῦ συγκινοῦν καὶ τὴν ποῖο κρῦα ψυχῆ, ἡ ἴδια οὐράνια μελωδία.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΤΗΣ "ΕΝΩΣΕΩΣ", ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΤΥΦΙΩΝΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Ὡς ἐπισφράγιτις τῆς ἐν πᾶσι εὐεργετικῆς δράσεως τῆς «*Ενωσεως*» καὶ τῆς καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀναγνωρίσεως τῶν ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς «*Ενωσεως*» παρτηθεισῶν πολυτίμων ἐκδουλεύσεων, ἔρχεται ἡ ὠραία καὶ συγκινητικὴ τελετὴ, ἡ τελεσθεῖσα ἐν Λαμίᾳ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ ἐκεῖθεν νοσοκομείου τῶν τυφίωντων ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ τῶν δων Σοφίας Μπαλατζῆ καὶ Ψαρά.

Ἡ δις Μπαλατζῆ, ἀφοῦ εἰργάσθη εἰς Βόνιτσαν μετὰ τῆς αὐταπαρνήσεως προθύμως προσηνέχθη νὰ μεταβῆ εἰς Λαμίαν μετὰ τῆς δος Ἑλένης Σούτσου καὶ Ψαρά καὶ ἄλλων κυριῶν τῆς «*Ενωσεως*» εὐθὺς ὡς ἡ τυφικὴ ἐπιδημία ἤρχισε νὰ θερίζῃ ἐκεῖ τοὺς ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ στερήσεων τοῦ πολέμου ἐξηντλημένους ἢ δὴ ἀνδρας τοῦ στρατοῦ. Καὶ ἡ μὲν δεσποινὶς Σούτσου προσβλήθη εἰς τὸ θεραπευτήριον ὁ «*Εὐαγγελισμὸς*» αἱ δὲ δεσποινίδες Μπαλατζῆ καὶ Ψαρά ἔμειναν μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἐξαλείψεως τῆς ἐπιδημίας, νοσηλεύσασαι ὑπὲρ τοὺς διακοσίους ἐνενήκοντα ἀνδρας, ἀκάματοι, ἀνεξάντλητοι εἰς ἀγαθότητα καὶ στοργήν, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τῶν νοσηλευομένων καὶ τῶν διευθυνόντων τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ὅλων τῶν ἐν Λαμίᾳ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν. Καὶ εἶναι βεβχίως ἔξισι θαυμασμοῦ καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης αἱ εὐγενεῖς δεσποινίδες καὶ εἶναι ἡρωϊκώτεροι αὐταὶ τῶν μεταβαίνοντων εἰς τὸν πόλεμον, ἵνα χύσουν ἐνδύξως τὸ αἷμα των ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιδημίας εἶναι βεβχίως μεγαλύτερος καὶ τὸ

τέλος ἐντελῶς ἄδοξον, ὥστε οὐδεὶς πυρεττώδης ἐνθουσιασμός, οὐδεμία πικρὰ φροδοξία νὰ ἀποτελῆ τὸ ἐλαττήριον τῆς τοιαύτης ἀξιοθχυμάστου αὐταπαρνήσεως.

Διὰ τοῦτο καὶ αἱ ἀπονεμηθεῖσαι πρὸς τὰς εὐεργετικὰς κυρίας τιμαὶ παρὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ ὑπῆρξαν ἀντάξια τοῦ ἡρωικοῦ θάρρους των καὶ τὰ κάτωθι δημοσιεύμενα εὐχαριστήρια ἔγγραφα ἀποτελοῦν ἀληθῆ τιμὴν διὰ τὴν «*Ενωσιν τῶν Ἑλληνίδων*», ἣτις ὑπερήφανος ἐκφράζει τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὰς ἐν λόγῳ δεσποινίδας, διότι τόσον ὑψηλὰ ἔφερον τὴν σημαίαν τῆς «*Ενωσεως*», καὶ τοιούτους τίτλους τιμῆς καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης εἴλκυσαν δικαίως ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἡ τελετὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δων Βαλατζῆ καὶ Ψαρά ὑπῆρξε συγκινητικωτάτη, διότι πάντα τὰ ἐν Λαμίᾳ σώματα τοῦ στρατοῦ παρήλασαν πρὸ τῶν δῶν ἡρώιδων, φέροντα ὕπλα, καὶ πάντες οἱ ἄνδρες ἐδάκρυον καὶ ἐζήτωκραύγαζον καθ' ἡν στιγμὴν αἱ κυρίαι ἀπῆρχοντο, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρ' αὐτῶν νοσηλευθέντες ἐξἠκολούθουν νὰ κηρύττουν ὅτι τὴν σωτηρίαν των ὀφείλουσι εἰς τὰς ἐκτάκτους περιποιήσεις τῶν κυριῶν τῆς «*Ενωσεως*».

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1897

Εὐγενεστάτη Κυρία,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ διαλιθῶ Ὑμῖν συνημμένως ἐν ἀντιγράφῳ ἀπόσπασμα τῆς χθεσινῆς ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Λαμίας, δι' οὗ ἐκφράζεται πρὸς τὰς Κυρίας Σοφίαν Βαλατζῆ καὶ Ἐλισάβετ Ψαρά ἡ εὐγνωμοσύνη οὐ μόνον τῶν πολυκρίθμων ἐκείνων στρατιωτῶν, τραυματιῶν τε καὶ βαρέως νοσησάντων, οἵτινες ἔτυχον ἀψιλοῦ παρ' αὐτῶν μητρικῶν περιποιήσεων καὶ περιθάλψεων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ διὰ τὴν πεφωτισμένην καὶ πολῦτιμον συνδρομήν, μεθ' ἧς προσπεπικύρησαν αὐτῶ.

Εὐτυχῆς δὲ λογίζομαι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ὅπως διαβεβαιώσω Ὑμᾶς ὅτι τὸ Ὑγειονομικὸν Σῶμα τοῦ στρατοῦ, εἰς ὃ ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀνήκω, τηρεῖ καὶ θέλει τηρήσει εὐγνωμόνως ἀνεξίτηλον τὴν μνήμην τῶν μεγάλων καὶ ἐξόχων ὑπηρεσιῶν, ἃς εὐγενῶς προσήνεγκεν αὐτῶ ἐν στιγμαῖς ἐθνικαῖς κρισιμωτάταις ἡ «*Ενωσις τῶν Ἑλληνίδων*», τὸ σωματεῖον ἐκεῖνο, οὗ προέστασθε καὶ εἰς οὗ τὴν δρᾶσιν τόσοι συστρατιῶται ἡμῶν ὀφείλουσι τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζώην.

Εὐχαρεστήθητε, εὐγενεστάτη Κυρία, νὰ δεχθῆτε τὴν ὁμολογίαν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς βαθείας εὐγνωμοσύνης, μεθ' ὧν διατελῶ.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Στρατιωτ. Νοσοκομείου Λαμίας
Ι. Παπαθεοδώρου, ἱατρός

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΛΑΜΙΑΣ

[Ἀπόσπασμα τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς 10ῆς Δεκεμβρίου 1897 τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Λαμίας]:

Πρὸς τὰς εὐγενεῖς Κυρίας Σοφίαν Βαλατζῆ καὶ Ἐλισάβετ Ψαρά, περτωσάσας τὸ μέγα καὶ βαρῦμοχθον ἔργον τῆς περιθάλψεως καὶ νοσηλεύσεως τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου καὶ ἀπάντων τῶν τυφίωντων ὀπιτιῶν μέχρι τοῦ τελευταίου, ἐκφράζομεν τὰς ἀπείρους εὐχρηστίας καὶ τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τὴν πολῦτιμον καὶ κραταιάν ἐπιχορηγίαν καὶ συνδρομήν, ἃς μετ' ἀφοσιώσεως ἀξιοθχυμάστου καὶ στορ-

γής ὄντως μητρικῆς φιλανθρωπῶς καὶ χριστιανικώτατα πα-
ρέσχον τῇ στρατιωτικῇ ὑγειονομικῇ ὑπηρεσίᾳ ἐν τῇ νοσοκο-
μῆσει τῶν τραυματισθέντων καὶ βαρέως νοσησάντων τέκνων
τῆς Πατρίδος, — ἐπικουρίαν, μεγίστην περιάπτουσαν τιμὴν
τῷ Συλλόγῳ τῶν Ἑλληνίδων, οὗ μέλη ἔγκριτα ἀποτελοῦσιν.
Ἐν Λαμίᾳ τῇ 10ῃ Δεκεμβρίου 1897.

Ὁ Διευθυντής
I. Παπαθεοδώρου, ἰατρός

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Αὐτὸ τὸ πρῶτὸ ἡ Σουσάνα ἐσηκώθηκε πρὶν νὰ ἔξημερώσῃ.
Ἦτύθηκε ἀγάγια ἀγάγια, γιὰ νὰ μὴ ἔσπυρῃ τὴν γοργὰ τῆς
ἐξαδέλφη, ποῦ ροχάλιζε ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά, ἐπῆρε τὰ ξύλινα
τῆς παπούτσια εἰς τὸ χέρι, ἀνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβης καὶ
ἐβγήκε ἔξω.

Ὅλα κοιμῶνται ἀκόμη 'ς τὸ χωριό, τὰ σπίτια ἦσαν κλει-
στά καὶ μόνον τὰ οὐρλιάσματα ἐνὸς σκυλλιοῦ ἐτάραξαν τὴν
νυκτερινὴν σιωπὴν. Μακριὰ ἡ χαραβγὴ ἔβριθε τριανταφυλλένιο
τὸν οὐρανόν.

Ἡ κορσιίδα, ἔξυπόλυτη, γιὰ νὰ μὴ ἀκούεται ὁ κρότος
ποῦ ἔκαναν τὰ ξύλινα παπούτσια τῆς, ἔτρεξε γρήγορα, γρή-
γορα ἔσα μὲ τὸ μεγάλο δρόμο καὶ ἐχώθη εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ Σουσάνα ὀχτῶ χρόνων, ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραῖα λού-
λουδα τῆς Ἀλσατίας, μὲ μαλλιά ξανθὰ ὡς τὰ στάχυα, μὲ
μάτια γαλάζια ὡς τὰ ζουμπούλια, μὲ χεῖλη κόκκινα ὡς τῆς
παπαρούνης καὶ μὲ ὄλα τὰ κουρελόρουχά τῆς ἦταν τόσο χα-
ριτωμένη, ποῦ καὶ ἡ πεῖθὸς περήφανη ἀρχόντισσα θὰ εὕρισκε
εὐχαρίστησι νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἡ Σουσάνα ἦταν ὀρφανή. Ὁ πατέρας τῆς, γενναῖος στρα-
τιώτης, ἔπεσε ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἐκοιμώ-
ταν ἐκεῖ κοντὰ, ἀνάμεσα εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ ποῦ ἐσκο-
τώθησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. Ἡ Σουσάνα ἦταν τότε
ἔξη χρόνων καὶ ἔμεινε μονάχη σὲ μιὰ μακρὴν συγγενισιά τῆς,
ποῦ κακίκα καὶ σκληρή, ποῦ τὴν ἔδερνε κάθε φορὰ ποῦ ἦταν
μεθυσμένη καὶ ἦταν παντοτεινά.

Ἡ φτωχὴ μικροῦλα ἦταν πολὺ δυστυχισμένη· κἀνεὶς δὲν
ἐφρόντιζε γι' αὐτήν.

Οἱ καλλίτεροι ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ ποῦ ἐγνώριζαν τὸν πα-
τέρα τῆς, εἶχαν φύγει γιὰ νὰ μὴ γείνουε Πρῶσσοι.

Καὶ τὸ παιδί ἐμεγάλωνε λυπημένο· ἐνθυμώταν τὸν πατέρα
τοῦ, ποῦ ἦταν τόσο καλός, τόσο τρυφερός καὶ ἐκοιμώταν
ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ πράσινον χορτάρι, ἐνθυμώταν τὴν γλυκεῖα
γῆ τῆς Γαλλίας ποῦ ἐμιλοῦσε ὁ πατέρας τῆς μὲ τὴν ἀγάπην.
καὶ τὰ τρία χρώματα ποῦ ἐκυμάτιζαν τότε χαρούμενα εἰς τὸ
καμπαναριεῖο τῆς παλῆς ἐκκλησίας.

Καὶ πατέρας, πατρίδα καὶ σημαία, ἀνακατώνουνταν μέσα
εἰς τὴν παιδικὴν τῆς ψυχὴν μὲ μιὰ εὐτυχισμένη ἰδέαν.

* *

Ἐξημέρωνεν ὁ καινούριος χρόνος καὶ ἡ ἐξοχὴ ἐγιόρταζε·
καὶ αὐτὴ ντυμένη ὡς τὸ κάτασπρο, τὸ χιονάτο τῆς φόρεμα· τὰ
πουλιὰ τραγουδοῦσαν καὶ ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς κορ-
σιίδας, ἐπέρασεν γοργὰ, γοργὰ δύο λελέκια μὲ μακρὰς μύτες
καὶ μὲ ζεδιπλωμένες μεγάλες φτερούγες.

— Τί γρήγορα ποῦ πηγαίνουν αὐτὰ! εἶπεν ἀναστενάζον-

τας ἡ Σουσάνα, καὶ ἀκολουθοῦντας μὲ τὰ βλέμματά τῆς τὸ
πέταγμα τῶν. Καὶ ἄρχισε νὰ βιάζεται καὶ νὰ τρέχῃ, μὲ ὄλη
τὴ γρηγοράδα τῶν μικρῶν τῆς ποδιῶν.

Ποῦ ἔτρεχεν ἔτσι;

Εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Πελαργῶν, δύο λεύγες μακριὰ ἀπὸ
ἐκεῖ, ἔσα ἔσα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὀρθοεικὴν γραμμὴν ποῦ χωρίζει
τὴν μητέρα πατρίδα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην τῆς θυγατέρα, τὴν
Ἀλσατία.

Ἡ κυρία ποῦ εἶχε τὴν ἔπαυλιν ἦταν Ἀλσατιανὴ καὶ ἔ-
μεινε εἰς τὴν γαλλικὴν γῆ, πιστὴ εἰς τὰ τρία χρώματά τῆς·
γι' αὐτὸ τὰ γλυκὰ, ποῦ ἐμοίραζε κατὰ τὴν συνήθειαν τὸν και-
νούριον χρόνον εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, δὲν ἦταν ὅσον ὄλα τὰ
συνειθισμένα γλυκὰ, ἀλλὰ χρωματισμένα μὲ τρία χρώματα
γιὰ μεγάλην χαρὰ τῶν μικρῶν Γάλλων καὶ μεγάλο θυμὸν τῶν
Πρῶσσων.

Τὸν περασμένο χρόνον ὁ Φράντζ Κόλβ, ἓνας γείτονας τῆς
Σουσάνας, εἶχε δεῖξει ἓνα ἀπὸ τὰ γλυκὰ αὐτὰ εἰς τὴν κορ-
σιίδα, ἡ ὁποία τὸ ἐθαύμασε μὲ ἀφέλεια καὶ ἔκλαψεν ὕστερα
πολὺ δυνατὰ, ὅταν ἓνας χωροφύλακας Πρῶστος τὸ εἶδε, τὸ
ἐπῆρε καὶ ἐξέυλισε ἀνάμεσα εἰς τὰ χονδρὰ δάκτυλά του τὸ
ἐπαναστατικὸν σύμβολον.

Καὶ ἡ Σουσάνα ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονήν τὸν ἐρχόμενον
χρόνον γιὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Πελαργῶν.

Καὶ τώρα ἐπήγαινε γρήγορα, πολὺ γρήγορα, γιὰτὶ αὐτὴ
δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ ἴδιον χωριὸν καὶ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ θὰ τὴν
εἶχαν περάσει εἰς τὸ δρόμον καὶ ἂν ἐφθάνε ἀργὰ, δὲν θὰ εὕρι-
σκε περὶ τίποτα. Ἡ καρδιὰ τῆς χτυποῦσε δ' αὐτὴ τὴν ἰδέαν.

Τὰ πρῶτα σπίτια ἐφαίνονταν ὡς ζωγραφικὰ σκιερὰ εἰς
τὸν οὐρανόν, φωτισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον ποῦ ἐβγαίνει. Πόσον μα-
κριὰ ἦταν ἀκόμα, Θεέ μου!

Τὰ πόδια τῆς ἐπρήσθησαν καὶ ἐπερπατοῦσε μὲ πολὺ κόπον.
Τέλος ἔφθασε εἰς τὰ σύνορα καὶ ἐκάθησε μιὰ στιγμὴ νὰ ἀνα-
σάνῃ, εὐτυχισμένη γιὰτὶ ἐπατοῦσε τὴν γῆν τῆς Γαλλίας.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἓνας σωρὸς παιδιὰ, ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν
ἔπαυλιν ποῦ ἐφαίνονταν πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα· ἐπέρασεν ἀπὸ
ἐμπροστίαν τῆς μὲ γέλοια καὶ πηδήματα. Ὅλα ἔκραυγαν εἰς
τὸ χέρι ἀπὸ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα μὲ τὰ τρία χρώματα γλυκὰ, ποῦ
ἐπιθυμοῦσε τόσο ἡ φτωχὴ κορσιίδα.

— Ὡ! Θεέ μου! ἔφθασα πολὺ ἀργὰ! ἐτυλλογίσθηκα, καὶ
μὲ μεγάλο ἀγῶνα τρέχει ἀκατάπαυστα καὶ φθάνει εἰς τὴν
μεγάλην αὐλήν, ὅπου ἡ κυρία τῆς ἐπαύσεως, εὐρωστὴ χωρική,
χαριτωμένη, μοιράζει τὰ τρίχρωμα γλυκὰ εἰς τὰ παιδιὰ. Τὸ
καλὰθὶ ἄδειασε ἀμέσως καὶ δὲν εἶχε περὶ μέσα οὔτε δώδεκα,
ὕστερα πέντε, ὕστερα δύο, ὕστερα ἓνα! . . . καὶ τρία, τέσ-
σερα χέρια ἦταν ἀκόμα ἀπλωμένα!

— Σ' ἐμένα, κυρία, σ' ἐμένα, σὲ; παρακαλῶ!

Ἡ φωνὴ αὐτῆ, ποῦ τὴν παρακαλοῦσε, ἔκαμε τὴν καλὴν
γυναῖκα νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι τῆς καὶ νὰ ἰδῇ τὸ κορίτσι.

— Γιατὶ σ' ἐμένα καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἄλλους, μικρὴ;

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπ' ἐδῶ! Εἶνε Πρῶσσιὰνα! . . . ἔλεγον
τὰ παιδιὰ.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ ὀρφανὴ μὲ τὰ κλάμματα, δὲν εἶμαι
Πρῶσσιὰνα. Ὁ πατέρας ἀπέθανε γιὰ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐγὼ
ἐπερπάτησα δύο λεύγες αὐτὸ τὸ πρῶτὸν, γιὰ νὰ ἔλθω νὰ ζη-
τήσω ἓνα γλυκὸ μὲ γαλλικὰ χρώματα.

— Εἰς ἐσὲ λοιπόν, εἶπεν ἡ ἀγρόνομος μὲ συγκίνησι καὶ τὴν
ἐφίλησε, θὰ δώσω ἀκόμα ἓνα κομμάτι γαλέττα καὶ ἓνα
ποτήρι γάλα γιὰ τὴν μνήμη τοῦ στρατιώτου.

* *

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ Σουσάνα ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν,
μαζὴ μὲ τὸ ὠραῖο γλυκὸ τῆς ποῦ τὸ ἀγόρασε τόσο ἀκριβὰ.

Ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς δὲν ἐνοιώθη περὶ τὴν κούρσιν καὶ ἐπερ-
πατοῦσε χαρούμενη, σταματώντας πότε-πότε, γιὰ νὰ θαυ-
μάσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς.

Ἄλλ' ὅταν ἐπλησίαζε περὶ εἰς τὸ χωριὸν τῆς, τὸ βῆμά τῆς
ἐγίνε ποῖο ἀργόν· ἐσταμάτησε τρομαγμένη. . .

Τί νὰ πῆ εἰς τὴν γοργὰ ἐξαδέλφη τῆς; Πῶς νὰ κρύψῃ τὸ
γλυκίσμα.

Μιὰ στολὴ ἐφάνηκε εἰς τὸ δρόμον· ἦταν ὁ ἴδιος χωροφύλα-
κας ποῦ εἶχε πετάξει καὶ πηκίσει τὸ γλυκὸ τοῦ Φράντζ. Ἡ
Σουσάνα ἐφοβήθηκε· ἡ καρδιὰ τῆς χτυποῦσε ὡς νὰ εἶχε κάμει
καμμιά κλεψιά· ἐμβῆκε μέσα σὲ κάτι φυτεῖες βρουνοῦν καὶ
ἐχώθηκε πίσω ἀπὸ τὰ μακριὰ τους κλωνάρια.

Ὁ Πρῶστος ἐπέρασε. Ἄλλ' ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ἦταν καὶ
ἄλλοι! Τί νὰ κάμῃ; Ἐκεῖ ἔρχεται μιὰ ἰδέα ἐξοφῆ εἰς τὴν
ὀρφανήν· πηγαίνει λοξὰ, ἀριστερὰ, περὶ ἓνα φράχτη καὶ φθάνει
εἰς μικρὸ ὕψωμα, σημειωμένο μὲ ἓνα σταυρὸν γιὰ νὰ φεί-
νηται ὁ τόπος ποῦ εἶνε θαμμένοι οἱ στρατιῶται, ποῦ ἐσκοτώ-
θησαν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

Πλούσιο χορτάρι σκεπάζει ὅλους αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς καὶ
στολιζει τὰ λείψανά των μὲ τὸν ἴδιον μανδύα τῆς χλόης καὶ
τῶν λουλουδιῶν. Μερικὰ μάρμαρα δείχνουν τοὺς τάφους τῶν
ἀξιωματικῶν.

Ἡ Σουσάνα ἐπῆγε εἰς τὸν κοινὸν τάφον ποῦ ἀναπαύονται οἱ
ἀγνωστοὶ ἥρωες ποῦ ἔπεσαν γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶν τὴν κοινὴν
μητέρα.

Ἐγονάτισε, ἔκαμε τὴν προσευχὴν τῆς καὶ ὕστερα μὲ εὐλαβῆ
φροντίδα, ὅπως βάζουε ἓνα στεφάνι, ἔβαλε ἐπάνω εἰς στῆθος
πρασινάδας τὸ ὠραῖον γλυκίσμά τῆς μὲ τὰ τρία χρώματα,
τὸν μόνον πλοῦτον ποῦ εἶχε, δῶρον πτωχικὸ τῆς νέας καρδιάς τῆς.

— Τί κάνεις αὐτοῦ παιδί μου;

Εἰς αὐτὰς τὰς γαλλικὰς λέξεις, ἡ Σουσάνα ἐσῆκωσε τὸ
κεφάλι τῆς.

Μία γυναῖκα ἠλικιωμένη, μὲ πένθημα φορέματα, ἔστεκε
ἔμπροστά τῆς· δὲν τὴν εἶδε πρὶν, γιὰτὶ ἦταν κρυμμένη πίσω
ἀπὸ ἓνα μνημα.

Εἶχε γλυκὸ πρόσωπον, στεφανωμένο ἀπὸ ἄσπρα μαλλιά
καὶ αὐλακωμένο ἀπὸ δάκρυα. . . Ἄμα ἄκουσε τὴν γλῶσσαν
ποῦ λαλοῦσε ὁ πατέρας τῆς, ἡ κόρη δὲν ἐφοβήθηκε διόλου καὶ
ἐχαμογέλασε εἰς τὴν ξένην.

— Ἐφερα τὸ γλυκίσμά μου μὲ τὰ γαλλικὰ χρώματα εἰς
τὸν πατέρα μου, κυρία. Καὶ μὲ ἀφέλεια καὶ ἀπλότητα, διη-
γνήθηκα τὴν μικρὰ τῆς ἱστορίαν.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἄκουε προσηκτικὰ, μὲ συγκίνησι· τῆς
ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ἀγάπη ποῦ εἶχε γιὰ τὸν πατέρα τῆς καὶ
τὴν πατρίδα τῆς, ἀγάπη βαθειὰ καὶ τρυφερή.

— Ἀγαπητὴ μικρὰ, τῆς εἶπε καὶ ἐφίλησε τὴν δυστυχισμένην
μικρὰν ποῦ ἔστεκε θαμνωμένη· ἔχει τὴν καρδιὰν πολὺ Γαλλικὴν
καὶ θὰ μείνῃ Γαλλίς.

Εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ Βερζέ· ὁ πατέρας σου καὶ
ὁ γιός μου ἐκτυπήθησαν πλάγι, πλάγι. . . Ἐνώθησαν
εἰς τὸν θάνατον, ὡς ἐνωθῶμεν καὶ ἐμεῖς εἰς τὴν ζωὴν. Δὲν ἔχεις
περὶ πατέρα, δὲν ἔχω περὶ παιδί· ἂν θέλῃς μπορεῖς νὰ ἀντι-
καταστήσῃς τὸ παιδί ποῦ ἔχασα· θὰ εἶμαι γιὰ ἓνα μιὰ καλὴ
μητέρα.

Ἡ Σουσάνα ἔβλεπε μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ μικρὸν τῆς χερσίν,
εἰς τὸ χέρι τῆς ἠλικιωμένης κυρίας καὶ ἐμπροστὰ εἰς ὄλους
ἐκείνους τοὺς ἀνδρείους ποῦ ἔπεσαν γιὰ τὰ τρία χρώματα, ἔ-
γινεν ἡ υἱοθέτης.

(A. Dourliac)

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΤΕΛΕΤΗ ΕΓΧΑΙΝΙΩΝ ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων»

Τὸ παρελθόν Σάββατον ἐτελέσθη σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἡ
τελετὴ τῶν ἐγχαίνων τῆς ἐπὶ τῆς οδοῦ Φαλήρου νοσηδύτου
κλινικῆς τοῦ Νοσηλευτικοῦ Τμήματος τῆς «Ἐνώσεως τῶν
Ἑλληνίδων», παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης καὶ τῆς
Α. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας.

Ἡ κλινικὴ αὕτη θὰ χρησιμεύσῃ ὅπως ἐν αὐτῇ νοσηλεύων-
ται πρόσφυγες γυναῖκες καὶ μικρὰ, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ὅπως ἐν
αὐτῇ μορφώνονται πρακτικῶς αἱ νοσοκόμοι, αἱ ἀκροῦμεναι
μαθημάτων νοσηλείας παρὰ τῆς προέδρου τοῦ Νοσηλευτικοῦ
Τμήματος δόκτορος δος Καλαποθάκη.

Εἰς τὴν κλινικὴν ταύτην θὰ ὑπάρχωσι καὶ κλινικὴ ἐπὶ πλη-
ρωμῇ διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ
ἀκολουθήσουν εἰδικὴν θεραπείαν παρὰ γυναικὸς ἱατροῦ, ὑπο-
βαλλόμεναι οὕτω εἰς τὴν δίαιταν τῆς δος Καλαποθάκη.
Ἄλλὰ καὶ ἄλλον εὐεργετικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκει τὸ Νοσηλευ-
τικὸν Τμήμα, τὴν ἔσον τὸ δυνατόν ὑγιεινέραν δίαιταν τῶν
πτωχῶν ἰδίᾳ τάξεων τῶν Ἀθηνῶν. Οὕτω ἡ πόλις ἐθιγμένη
εἰς διαμερίσματα, ἀνὰ δύο δὲ ἐκ τῶν κυρῶν ἐφόρων τοῦ Νο-
σηλευτικοῦ Τμήματος θὰ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενεῖς τῶν
διαφόρων διαμερισμάτων καὶ θὰ παρέχωσιν ὀδηγίας ἐμπρά-
κτους ὑγιεινῆς διαίτης πρὸς τὰς οἰκογενεῖς τῶν πασχόντων.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ Νοσηλευτικὸν Τμήμα τῆς «Ἐνώσεως»
θὰ παράσχῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὰς πτωχοῦσας
πρόσφυγας καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως, τῶν ὁποίων ἡ
ὑγιεινὴ διαίτα θὰ βελτιωθῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει εἰς τὸ γυναι-
κεῖον φύλον, τὸ ὅποσον πολλὰ θὰ ἀντλήσῃ ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ.

Ἡ ὑΠΕΡ ΤΟΥ «ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ», ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Διοργανώθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ὑπὲρ τοῦ «Ἀσύλου
τῶν Ἐργατιδῶν» παιδικὴ εορτὴ μὲ τὸ Δένδρον τῶν Χριστου-
γέννων, ἀπαστράπτων ἐκ φωτῶν καὶ στολισμάτων, μὲ τὴν ἀ-
τελεύτητον σειρὰν τῶν τραπεζῶν τῶν γεμάτων ἀπὸ παίγνια,
μὲ τὸ ψάρευμα, τὸ τῶσον ἐλκῶν κόσμον, μὲ τὴν μουσικὴν
τῆς φρουρᾶς παιανίζουσας καθ' ὅλας τὰς μεταμεσημβρινὰς
ὥρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν
τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας.

Καί ἄρχοντο τὰ μικρὰ μὲ τὴν δραχμὴν των καὶ ἐκέρδιζαν ἐν ὥρατον παίγιον, ἐν ὥρατον ἀντικείμενον, ἐν ἄθρομα οἰον- δῆποτε καὶ διεσκέδαζαν καὶ ἀπελάμβανον, ἐνῶ ταυτοχρόνως μεγάλη παρείχετο ἀνακούφισις εἰς ἄσουλον τοιοῦτον, εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπικὸν ἐπιδιῶκον σκοπὸν.

Δυστυχῶς τὸ ἐκ τῶν εἰσπράξεων ποσὸν δὲν ἦτο ἀνάλογον πρὸς τὰς προσδοκίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ «Ἀσύλου» καὶ διότι ἐτελεῖτο ταυτοχρόνως ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τῶν πτωχῶν τῆς «Ἐνώσεως» καὶ διότι ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ὥρατος καὶ ὁ κόσμος τῶν μικρῶν εἶχε ριφθῆ ἀκράτητος εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ παίγινα.

Διὰ τοῦτο καὶ αἱ πρὸς τὸ «Ἀσυλον τῶν ἐργατιδῶν» συνδρο- μαὶ πρέπει νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁ- ποῖον τόσον μοχθεῖ καὶ ἀγωνιᾷ, ἵνα συντηρήσῃ Ἀσυλον προ- στατεῦον τῶν δυστυχῶν καὶ σῶζον ἀπὸ κινδύνων τό- σος νεαρὰς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς μικρᾶς, τῆς παιδι- κῆς των ἡλικίας, παλαιῶν μόναι τὸν ἐπίμοχθον τῆς ζωῆς ἀγῶνα.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΠΙΩΝ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ Ζακπείῳ Με- γάρῳ, παρουσίᾳ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς περιγη- πίσεως Σοφίας, ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τῶν Νηπίων τοῦ Ἐκ- παιδευτικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως.

Ὡς γνωστὸν τρεῖς νηπιαγωγεῖα λαϊκὰ ιδρύθησαν καὶ λει- τουργοῦν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος 7)θρίου κατὰ τὸ Φρεβολιανὸν σύστημα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Αἰκ. Λαγκαρίδου. Διὰ τὰ πτωχὰ αὐτὰ νήπια τῶν προσφύγων καὶ τοῦ λαοῦ αἱ εὐ- γενεῖς κυρίαί, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν Ἐφορεῖαν τῶν λαϊκῶν νη- πιαγωγείων κατώρθωσαν νὰ συλλέξουν ὑπὲρ τὰς ἐξακοσίας δραχμᾶς, δι' ὧν κατεσκευάσθη ἀνὰ μίαν ὀλόκληρον δι' ἑκα- στον νήπιον ἐνδυμασίαν ἐστόλισαν δὲ καὶ Δένδρον μὲ διά- φορα παίγινα, τὸ ὁποῖα προσέφεραν εἰς τὰ μικρὰ μετὰ γλυ- κισμάτων.

Τὰ παιδάκια πρὸ τῆς διανομῆς τῶν δώρων ἐξετέλεσαν διάφορα ρυθμικὰ παίγινα καὶ ἔψαλαν τὸ ἄσμα τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, τὸ θέαμα δὲ τῶν εὐπόρων μητέρων μερμηνησῶν μετὰ τῆς στοργῆς περὶ τῶν πτωχῶν μικρῶν ἦτο συγκινητικώτατον.

Ἡ κ. Λαγκαρίδου πάντοτε ἀκάματος εἶχε μερμηνήσει περὶ ἔλων, ὥστε ἡ ἑορτὴ νὰ ἀποβῆ ἐπιτυχεστάτη, καὶ τὰ πτωχὰ μικρὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐχαρίστησιν τῶν δώρων καὶ νὰ ἐνδυσθῶν μὲ θερμὰ καὶ καινουργῆ φορεματάκια καὶ νὰ εὐγνωμονοῦν τὰς κ. κ. Ἀγγελάστου, Μελεᾶ, Λεβιδῆ, Ἐμπε- δοκλῆ, Μελανδρίνου, καὶ τὰς λοιπὰς τοῦ τμήματος, αἱ ὁποῖαι εἰργάσθησαν μετὰ τῆς προθυμίας καὶ ἐργάζονται πάντοτε ἀκάματοι ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ, ὃν τὸ τμήμα τῆς κ. Λαγκαρίδου ἐπιδιώκει.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλι- κὴν ζητεῖ παραδόσεις ἢ θέσιν τινὰ διδασκαλίσσης. Συνιστάται θερ- μάτατα καὶ παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις τῆς εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΘΑΡΡΟΣ!

*Χειμῶνας εἶναι, ἀνεμοὶ σὰν τὰ θερὰ μαλώνουν,
Ἄστράφτει, πέφτει κεραυνός, τὸ κρῦν ἔνε πολὺ,
Τὰ σύννεφα ἔσθ' οὐρανὸ μαῦρο σεττόν' ἀπλώνουν,
Λουλούδι περὶ δὲ γαίνεται, δὲν κελαῖδεῖ πουλί.*

*Τρῖζον ξερὰ καὶ ὀλόγυμα τῶν δέντρων τὰ κλωνάρια,
Εἶναι ἔντυμν' ἡ χώρα μας πένθιμη φορεσιά,
Οἱ κάμποι δὲ στολίζονται μὲ πράσινα χορτάρια,
Παντοῦ ἐρήμωσι, σιγῆ, καὶ μαῦρ' ἀπελπισιά,*

*Κατάμαυρα ἔνε τὰ βουνὰ καὶ παραπονεμένα,
Φαίνεται ἡ ροδιτῆ αὐγὴ σὰ σκοτεινὴ βραδεῖά,
Καὶ τ' ἀσημένια τ' οὐρανοῦ λυχάρια ἔνε σθυμένα,
Βογγᾶ μὲ πόνο καὶ θρηνηεῖ ἡ κάθε μὲτὰ καρδιά.*

*Κακὸς χειμῶνας πλάκωσε τὴ δόλια μας τὴ χώρα,
Θάφτηκε ἔνε μαῦρο σάββανο ἡ τόση ὡμορφιά,
Γιαντὸ τὴν κλαῖνε καὶ κινεῖν τοὺς ὄμους ἄλλοι τώρα
Καὶ ἄλλοι λὲν πῶς χτίχασε πῶς δὲ θὰ ζήσῃ περὶά.*

*Ἄλλὰ γιατί ἄλλοι τὰ κλαῖν' ἄναστενάζουν ἄλλοι
Καὶ ἔνε ἄλλων χεῖλη τὸ πικρὸ χαμόγελο τ' ἀρθῆ;
Ἄν τώρα βαρυχειμωνιά μᾶς πλάκωσε μεγάλη
Μήπως θ' ἀργήσ' ἡ ἀνοιξὶ ἡ ὡμορφῆ τὰ ῥοθῆ;*

*Μὴ σ' ἄλλες χώρες παγωνιά δὲν πλάκωσε μεγάλη;
Μὴ καὶ ἄλλες δὲν ἐπέρασαν τὴ βαρυχειμωνιά;
Ἄλλ' ὅμως δὲν ἀπέθαναν, ἀναστηθήκαν πάλι
Καὶ ἤλιος ἔλυσε γλυκὸς τὰ πάγη, τὴ χιονιά.*

*Ὅχι, δὲν εἶναι θάνατις τὸ μαῦρο τὸ σεττόνι
Κ' εἶν' ὁ χειμῶνας κάποτε ὠφέλιμος πολὺ.
Μέσα ἔσθ' οὐρανὸς τρέφεται τὸ σῆμα καὶ φυτρώνει
Ἐψώνει καὶ περήγατο κινεῖ τὴν κεγαλή.*

*Εἶναι ἀνάγκη δυστυχῶς τ' ἀστράψῃ τὰ βροντήσῃ,
Εἶναι ἀνάγκη γενικὴ τὰ γαῖνη ξηρασιά,
Γιὰ τὰ καθαριστῆ ἡ γῆ καὶ τὸ κλαρὶ τ' ἀρθῆσῃ,
Γιὰ τὰ ντυθοῦνε τὰ δέντρα καὶ οὐρούρα φορεσιά.*

*Ἄν τώρα δοκιμάζουμε πικροῦ χειμῶνα δῶρα,
Μαῦρος ἄν εἶν' ὁ οὐρανὸς καὶ ἄχαρη ἡ γῆ
Θαρρεῖτε! γρήγορα θὰ ῥοθῆ ἡ μνηρωμένη ὦρα
Κ' ἀπὸ τὰ σύννεφα χρυσοῦ θὰ λάμψῃ ἡ αὐγὴ.*

Κρυσταλλία Λαγκαλοπούλου

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάαι αἱ κα- θυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομὰς των νὰ σπεύ- σουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν πα- ράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτριάαι ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῆ των εἰσπράξεων καταντᾶ ἀνυπόφορος.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Κιτὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τῶν εορ- τῶν, καθ' ἃς τόση γίνεται ἐκθεσις ἀδαμαντῶν καὶ κοσμημά- των καὶ τόση ἐγένετο ἄλλοτε κατανάλωσις αὐτῶν, καθ' ἃς πολλὰ ἐξ ἡμῶν ὄνειροπολοῦν κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς νύκτας τοῦ Δ)θρίου τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀποθαμβωτικὴν αἴγλην τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὰς κρυσταλλίνας προθήκας κοσμημάτων, τὸς ἡμέρας ταύτας ἐπικαιρον εἶναι νὰ ἀπχοληθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγον μὲ τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς στολισμούς.

Ἄ! Τί ὥρατον ἔργον ἠδύνατο νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὁ ἄβρὸς καὶ ψυχολόγος συγγραφεύς, ὅστις ἐν λεπτομερείᾳ θὰ μᾶς περιέγραφε τὴν ἀνὰ μέσον τῶν αἰῶνων ἐξελιχθεῖσαν ἱστορίαν τοῦ κοσμημάτος καὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος τῆς γυναικός. Πόσον πολυτίμον καὶ ἐνδια- φέρον θὰ εἶναι τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἀπεικονίσῃ τὸ φύλον μᾶς μὲ ὅλας τὰς ἀδυναμίας καὶ τοὺς πειρασμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέβληθη διὰ τὰ μικρὰ αὐτὰ λάμποντα καὶ ἀ- παστράπτοντα πετράδια, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ περίεργός τις καὶ τυχεῖα χυμικὴ σύνθεσις, θαμμένη εἰς τὰ βῆθη τῆς γῆς.

Ἄλλ' ἵνα ἀνεύρῃ τις τὴν ἱστορίαν τοῦ κοσμημάτος, ἀνάγκη εἶναι νὰ παρακολουθήσῃ ὅχι πλέον τὴν πραγματικὴν καὶ φυ- σικὴν ὡς ἡμᾶς γυναικῶν, ἀλλὰ τὰς ὑποτιθεμένας γυναικείας θεότητας, ὧν ὑπῆρξε τὸ γόητρον, ὡς καὶ τὰς ἐταίρας τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης ἐποχῆς, τῶν ὁποίων ὑπῆρξε τὸ κυ- ριωτάτον ἐφίδιον. Τὸ κοσμημα ἐτιμήθη κατὰ τὴν ἀρχαιό- τητα, ἤμασε κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἔφθασεν εἰς τὸ ζενιθ τῆς δόξης του κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἵνα ἐκπέσῃ καὶ περι- φρονηθῆ κατὰ τὸν ἰδικὸν μᾶς.

Τοῦτο ἴσως φανῆ παραδόξον, ἴσως ἀπίστευτον, ἀλλ' ἀπο- τελεῖ ἀλήθειαν ἀναντίρρητον, εἶναι γεγονός τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος ἀναγνωρίζει σήμερον. Εἰς τί πρέπει νὰ ἀποδώσῃ τις τὴν ὑπὸτιμήσιν ταύτην; Εἰς λογικωτέρως τοῦ γυναικείου φύ- λου σκέψεις; Εἰς μετατροπὴν πρὸς βίον ἀπλούστερον; Εἰς παροδικὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ συμοῦ; Εἰς στιγμιαίων γυναικείων παλιμβουλιῶν, ἧτις θὰ ἐπικρατήσῃ τὰ κοσμημάτα μετὰ μεί- ζονος ὀρμῆς; Τίς δύναται νὰ προμνητεύσῃ τὸ τοιοῦτο;

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον εἶναι, ὅτι αἱ σύγχρονοι νεάνιδες φαίνονται τρέφονται μεγάλην καταφρόνησιν πρὸς τὰ δακτυλίδια καὶ τὰ ἐνώτια καὶ τὰ περιδέραια καὶ τὰ βρα- χιόλια καὶ ὅτι τὰ νυμφικὰ κἀνίστρα στολίζονται μὲ ὠρεῖα τρίχαπτα καὶ ἀσπρόρροχα καὶ κομψοτεχνήματα, ἀλλ' ὅχι καὶ μὲ κοσμημάτα ἀπὸ πολυτίμους λίθους καὶ μέταλλα. Τὰ πε- λύτιμα δακτύλικα ἀντικαθιστῶνται σήμερον ἀπὸ χρυτοῦς ἢ ἀρ- γυροῦς ἀλαμπεῖς κρίκους. Οἱ σάπφειροι, οἱ σμάραγδοι, τὰ τοπά- ζια δὲν φαίνονται πλέον ἄλλοῦ ἢ εἰς τὰς πενιχρὰς προθήκας τῶν ἀδαμαντοπωλῶν. Αἱ κατ' ἐξοχὴν κομψαὶ καὶ φιλόκαλοι γυ- ναικίκες συγκατανεύουν ἔτι νὰ στολίζον τὰς χεῖράς των μὲ δα- κτυλίους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀρχαίους καὶ τοῦτο ἐκ καθαρᾶς αἰ- σθητικῆς ἰδιοτροπίας. Ἡ λεπτότης τοῦ νεωτέρου κοσμημά- τος συνδέεται ἀρκετὰ πρὸς τὴν τοῦ ἀρχαίου καὶ δύο ἀντι- θέσεις συμπληροῦν πάντοτε τὸ καλόν. Τὸ περιδέραιον, τὸ ὁποῖον ἔχρισεν ἄλλοτε τόση ὑπόλυψος, εἶναι ἐντελῶς παρημελημένον σήμερον. Ὁ συρμὸς θέλει τὸν λαίμῳ γυμνόν,

χωρὶς τὰς θωπείας τῆς αἴγλης τῶν πολυτίμων λίθων. Τὸ βραχιόλιον ἔχει ὑποστῆ τελείαν σχεδὸν ἐξολόθρευσιν καὶ μό- νον τοῦ ἀνατολικοῦ σχήματος καὶ ρυθμοῦ βραχιόλικα φέρονται εἰσεῖτι ἀπὸ τὰς κομψοπρεπεῖς κυρίας καὶ νεάνιδας. Ὡς πρὸς τὰ ἐνώτια, ταῦτα χρησιμοποιοῦνται σήμερον ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε. Τὰ κορίτσια μᾶς σήμερον δὲν τρυποῦν πλέον τὰ αὐ- τὰ των καὶ ἐὰν αἱ ἐπαρχίαι ἐπιμένουν ἀκόμη εἰς τὴν ἀπρη- χαιωμένην ταύτην συνήθειαν, μόλις εἰς λίθος ἢ εἰς κόκκος μαργαριταρίου ἀπέμειναν ἀπὸ τὰ μακρὰ μέχρι τῶν ὤμων ἐνώ- τια, τὰ ὁποῖα αἱ μάμμι μᾶς ἀνῆρτων ἀπὸ τῶν ὤτων των.

Καὶ ἀφοῦ τὸ κοσμημα εὐρίσκεται εἰς ἀληθῆ παρακμὴν δὲν ἀξίζει ἄρα τὴν κόπον νὰ πλῆξῃ τις τὸ τελευταῖον του ἐγκώμιον, ἀφοῦ τόσων ὠραίων γυναικῶν ἐστόλισε τὰ κάλλη καὶ νὰ διερωτηθῆ ἐὰν ἀποτελῆ ἀληθῆ στολισμὸν καὶ ὄχι ματαίαν καὶ ἄσκοπον καὶ δαπανηρὰν πολυτέλειαν;

Πόσαι κάτοχοι ὠραίων κοσμημάτων δὲν θὰ μελαγχολή- σουν ἄρα ἀναγινώσκουσαι τὰς γραμμὰς ταύτας, ἀφοῦ κατὰ τινὰ ψυχολόγον, ἡ αἴγλη τῶν πολυτίμων λίθων ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ γυναικείου ὄργανισμοῦ κατὰ τρόπον ἀκατανίκητον, καὶ ἡ γυναικεία εὐαισθησία συγκλονίζεται ἐπὶ τῆς θεᾶ κοσμημά- τος, κολακεύοντος τὴν γυναικείαν ματαιότητα. Ἄλλὰ μή- πως ὀλίγοι ἄνδρες ἐκόσμησαν τὰ στήθη των μὲ πολυτίμους λίθους καὶ ἐν ἀληθείᾳ ὑπάρχει ματαιότης ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, οἱ ἄνδρες δύναται νὰ μὴ ἀνομολογήσουν ὅτι μετέ- χουν τῆς ματαιότητος ταύτης, πληρώνοντες, μὲγάλα ποσὰ, ὅπως θαυμάζωσιν ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς συζύγου των πολυτίμα κοσμημάτα μεγάλης ἀξίας.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καρποὶ σακχαρόπηκτοι. Αὐμβάνετε καρύδια, ἢ χουρμάδες, ἢ πορτοκάλια, ἢ μανταρίνια, τὰ καθαρίζετε ἀπὸ τοὺς φλοιούς των, ἀ- φαιρεῖτε μετὰ προσοχῆς τοὺς σπόρους τῶν πορτοκαλιῶν καὶ τὰ ἄσπρα δέρματα. Βράζετε σερμπέτι συνειθισμένον εἰς τὸ ὁποῖον ἀρίπτετε ἢ βανίλιαν ἢ σοκολάταν, τὸ δένετε ὡς συνήθως καὶ σκεπάζετε μὲ αὐτὸ ἕνα ἕκαστον ἀπὸ τοὺς καρπούς σας. Τοὺς ἀφίνετε οὕτω νὰ στεγνώσουν 24 ὥρας τὴν ἐπαύριον δένετε ἰσάχαριν μὲ λεμόνι, ὥστε νὰ καραμε- λώσῃ. Ρίπτετε τοὺς καρπούς σας μέσα, τοὺς θγάζετε ἀμέσως μὲ δύο πηροῦνια ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν καὶ ἔχετε ὠραῖα σακχαρόπηκτα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας

Διασταύρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1

Ἐναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισε πλουσίαν συλλογὴν, κομψότητος καὶ καλαισθησίας τοῦ Παρισινοῦ συμοῦ. Ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του διὰ τῶν τελειότερων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μπόττες ἀξιομακτικῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Μόσα δὲν περικλείει εἰς τὰ εὐρέα καὶ σιδηρὰ στέρνα του τοῦ ἔτος αὐτό! Πῶς τὸ ἐζήσαμεν! Πῶς τὸ διήλθομεν. Πῶς τὸ ἠσθάνθημεν. Ὅποιας ἠνοιξε πληγὰς, ὅποια ἀπεκάλυψεν ἔλκη, ὅποια ἔδωκε μαθήματα. Ὅποιας ἐπλεξε πλεκτάνας, ὅποιας ἔστησε παγίδας, ὅποιας ἐν τῇ καταστρεπτικῇ πυρκαϊᾷ του ἐξέπεμψεν οὐρανομήκεις φλόγας. Ἀλλὰ καὶ ποῖα ἀπεκάλυψε ψεῦδη καὶ ποῖας διεσκέδασε πλάνας καὶ ποῖας μεγάλας καὶ εὐεργετικὰς ἐφώτισεν ἀληθείας.

Ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ ἀνδρικοὶ χρωστήρες μας ἐδοκίμασαν νὰ τὸ ζωγραφίσουν. Ὅλοι αἱ ἐπιφανεῖς προσωπικότητες μας νὰ τὸ χαρακτηρίσουν. Καὶ ἠκούσθη ἐναλλάξ ἡ γνώμη μεγάλων καὶ μικρῶν, ἐπιφανῶν καὶ ἀφανῶν, εἴτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων, εἴτε ἀπὸ τῶν σελίδων δγκωδῶν καὶ μὴ συγγραμμάτων.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ ἡ γνώμη τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, ἄς ἀκοισθῇ ἡδὴ καὶ ἡ τοῦ γυναικείου. Ἴσως δὲν θὰ εἶναι τόσο σοφὴ, τόσο ἐπίσημος, τόσο ἐπιβάλλουσα, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι διάφορος, εἶναι μᾶλλον ἀμερόληπτος, μᾶλλον δικαία, μᾶλλον ψυχρά, ἐὰν ὄχι καὶ μᾶλλον ὀρθή.

Τὴν ζῶν τῶν ἔτους αὐτοῦ ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ πολυποικίλῳ καὶ πολυστημάντῳ ἐξελιξεί, τὴν ζῶν τῶν ἔτους αὐτοῦ μὲ τὴν θαυμασίαν γυναικείαν δρᾶσιν του ἱστορεῖ τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμά μας, τὸ ὅποτον ἀποτελεῖ πιστὸν καὶ λεπτομερὲς κάτοπτρον τῆς ἐτησίας κινήσεως, μὲ σελίδας τινὰς καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος, σελίδας πλείστου ἐνδιαφέροντος.

Ἄντι τοῦ κατ' ἔτος ἐκδιδόμενου ἡμερολογίου μας προσφέρομεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας τὴν «Ζῶν Ἐνὸς Ἐτους», τὸ πιστὸν αὐτὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὅποτον ἐκρατήσαμεν ἐπὶ δέκα ὀκτῶ περίπου μῆνας καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ κτιαγραφεῖται ἐν πληρεστάτῃ λεπτομερείᾳ πᾶν γεγονός ἀξίον λόγου, ἀναγόμενον καὶ εἰς γενικὰ μὲν κοινωνικὰ ζητήματα, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὰ ἀφορῶντα τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ εὐεργετικωτάτην αὐτῆς δρᾶσιν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου.

Ἡ «Ζῶν Ἐνὸς Ἐτους», πρέπει νὰ στολίτη πᾶταν γυναικείαν βιβλιοθήκην, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπὸ πάντα ἐν γένει ἄνθρωπον τῷ γρικμάτῳ, ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν φιλολογικὴν μας κίνησιν.

Εἶναι βιβλίον μέγα, πεντακοσιοσέλιδον περίπου, τὸ ἐκ τῆς πωλήσεώς του δὲ ποσὸν θὰ διαθέσωμεν πρὸς τελειοποίησιν τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, δι' ἧς τόσαι ἄποροι θὰ ἐξασφαλίσουν μέλλον ἐντιμον.

Ἡ «Ζῶν Ἐνὸς Ἐτους» περιέχει ὄλα τὰ ὀνόματα καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν Κυριῶν, αἱ ὅποια ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ ἀποτελεῖ ὄρχῳ ἐνθύμιον δι' ἐκάστην ἐξ αὐτῶν.

Ἡ «Ζῶν Ἐνὸς Ἐτους» εἶναι ὄρατον δῶρον διὰ πᾶσαν κυρίαν καὶ δεσποινίδα, τιμᾶται δὲ δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας, 5 1/2 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἀποκτήσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο παρακαλοῦνται νὰ προαποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐν τὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ
ΔΩΡΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

ἣτις οὐδέποτε φθίρεται καὶ μένει διαρκῆς ἀνάμνησις
εἰς τὸν λαμβάνοντα,

ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ

Διδασκαλία δωρεᾶν || Ἐπισκευὴ δωρεᾶν

Αἱ γνήσια ραπτομηχαναὶ ΣΙΓΓΕΡ εὐρίσκονται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ κεντρικὸν κατάστημα τῆς ἐταιρίας ὁδὸς Σταδίου 47 καὶ εἰς ἀπάτας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ ἡμέτερα καταστήματα καὶ τοὺς ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους ἡμῶν.

Ὁ γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐταιρίας Σίγγερ
Γ. ΝΑΙΔΛΙΓΓΕΡ

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ — 18 ΠΛΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 18 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἰπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Ὦ. τῆς πριγκιπέσσης
ΣΟΦΙΑΣ

Ὅροι συνδρομῆς, συμπεριλαμβανομένης εἰσόδου ἀναγνωστῆριου, δι' ἕκαστον τόμον ἐφάπαξ, ἀναλλαγὴ καθ' ἕκαστην. Κατὰ μῆνα δρ. 3, τριμηνία δρ. 8, ἑξαμηνία δρ. 15, ἔτος δρ. 25. Συλλογὴ ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας. 5,000 τόμοι ξένης φιλολογίας. Κατάλογος βιβλίων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτηε θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἣτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἧς εἶναι πτυχιούχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλώσσαν, ἄς ἐδιδάχθη εἰς Παρίσιους καὶ εἰς Λονδίον καὶ ἄς δυνάται νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικὴν τῆς γλώσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρώτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενείας, καὶ σοβαρᾶς ἡδὴ ἡλικίας φέρει συστάσεις ἀρίστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἄς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.